



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

8. De vocationis præstantia magis æstimanda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47032)

modo non deficiente, quàm infeliciter cum homine agitur? in quot erubescenda prolabitur? quot circumvallatur angoribus? quàm amarulentis, hostis inferni ludibrijs, iacet irridendus? Hoc ingritudinis primo fonte, cum à vocatione desciscitur, cum benignissimi Dei lenissimè ad se vocantis, & multarum gratiarum largitione retinentis, amica voci obsurdescitur, copiosa diuinæ liberalitatis dona sensum exarescunt, Dei què quem reliquit amica protectione nudatus homo, in alia omnia diuersus abit, in errores videlicet, in vitæ labes, in mortem, extremam què & nullius ope reparandam perniciem: quò enim aliò abeat qui luce, qui sanctitate, vita, felicitate neglecta, his contraria malè sanus amplexatur? Verè ita se res habet: honorum omnium fons & origo Deus est, ptopius què Deo accedere, eum audire, illi obsequi, bonitatis & felicitatis, tum initium est, tum augmentum: at verò quantum à Deo recesseris, tantum prauitati & infelicitati accessisse te credas; minimo què à summo bono, recessu, timendum, ne ad æternum recessum, in quo miseriam summa est, gradus fiat. Iam, vocanti Deo cum obaudis, audis viam demonstrantem, qua, ipso securitatem præstante, ad eum accedas: at si auersatus, aut deteritus, aut elanguescens retrò reuerteris, nonne à Deo tuo, à consilijs eius, à salutaris viæ commonstratione discedis? & quem sequeris, o quisquis eò vsque desipis, quem inquam sequeris, quando Deum non sequeris? quando Deo reclamante, contra eius consilium audes? contra eum estne sapientia, estne consilium, pax animi, salus, aut felicitas?

C A P V T VIII.

De vocationis præstantia magis estimanda.

EX ijs quæ superiore capite diximus efficitur, vt, quemadmodum eximium est Dei donum vocatio, tanto què insignius, quo perfectiorem ad statum vocat; ita insignitè ingratus, merito què omnibus Dei donis & fauore priuandus ille sit qui vel Deo vocanti obsurdescit, vel mox vt aliquamdiu obsecutus fuerit, tadio vincitur, ad imperfectiora respectat, paulatim què tempore superante, vt canes ad vomitum, sic ad sæculi retrimenta procurrit. Sed quid his Religionum desertoribus accidit? vulgi sunt fabula, sapientum risus, terrarum & cæli odium, vel illis infeliciter cuncta cedunt, vel si quando ex voto cesserint, grauiore, demum ruina corruunt, vix què illorum vllum videas alio vitam, quàm tragico fine concludere. Quod cum ad eò sit solenne, omni què; superiorum ætatum memoria contestatum, expedit etiam vocationis amorem, contra fluctus vnde cum que insurrecturos, salutari hoc timore firmari:

mari: certè enim non potest Deo non esse gratissima, cuius neglecta tam certus & acer exurgere solet vindex.

Atque ut ad vocationis Religiosæ præstantiam commendandam reuertar: sic in huius vitæ enauigatione cum hominibus communem vitam degentibus agi existima. Per huius mundi, quasi turbulenti maris procellas, tenuem virtutis cuiusdam, ut eleemosynæ, vel temperantiæ affectum, velut firmam tabulam rapiunt, illi se committunt, laboreque & periculo magno, seminudi per cæcam noctem fluitant, multis frequenter daemonum, quasi rapacium piscium, patent moribus, cupiditatum liuore, quasi scopulo subterlatente, lacerantur, & tentationum crebris assaultibus, quasi exstantium rupium allisu, adeò quasi antur, vix ut rari, & laceri, ad portum tandem enatent. beati præ cæteris prædicantur illi, qui plurimum virtutù, quasi tabularum, rate compacta, non vsque adeò fluctibus alluuntur: at quantus hiante commissura vndaque admittente, in sentina exhaurienda labor, quanta in velificando industria, in gubernando peritia, in tot periculis per vnum hominem declinandis prudentia opus est, ut minus mirum sit non paucos, vel in opina tempestate deprehensos, vel in non præuisa breuia & syrtes impactos, & errore sæculi delucos, medio in cursu, fluctibus obrutos, omni spe salutis excidisse. Hactenus conditione, meliore neququam, forsitan & peiore, medijs in fluctibus voluebaris; tumescens vndis, periculoque crescente, vltro altius in mare mundi inuehebatur, tuate vel pericula delectabant, vel ne pericula viderentur assuerudo impetrat; deuotum leto caput, iam terque quaterque fluctus obruerant, quis nouit, annon & mox æternum obruissent? quando ecce auxiliatricem potentemque manum ex alto demisit misericors Deus, mentisque stupore sublato, pericula vndique obuersantia contueri, expauescere, declinare velle, & ad declinandum opem cælitus implorare dedit. & verò quæ iusinuauerat liberationis desideria, in longum differri non est passus, periculosa, iamque propè naufragante iactatione ereptum, ab vndis, & incertis tabulis, in Religionem, quasi in nauim bene firmam, & copioso remige instructam adlegit, ubi securus, lætus, facilis, plurimorum septus copijs, firmatus viribus, velificante & gubernante Spiritu Dei, æternæ gloriæ portum subeas, neò mergi possis, nisi nauis temerarius exsilias. Quam diuersa, quantoque felicitior hæc est conditio! non alterius, quam dextera Excelli est mutatio, cuius misericordiam semper, & grata cum recordatione, loquatur os tuum.

Sed & hoc etiam perpendere memento; ut istis, quæ vel ignorabas, vel ignotare sungebas, periculis te misericors Deus eriperet, quam admirabili, suauiter, patienter, leniter à iniurijs ad maiora prouehente inspirationum modo est usus! & (quod in omni vocatione affolet) volentem, nolentem, dabitantem, resistentem, dissimulantem, nonnunquam & obstinè descendentem, excitauit, permouit, impulsit, eo denique adduxit, ut vltro & impensè velles. quod

nole-

nolebas, idque à quo totus abhorrebas, adeò vrgeres, vt eo non expleto, nullam quietis partem posse te consequi crederes. Valida sanè fuerunt illæ diuinæ voces, assiduæ, constantes, penetrantes, & ad naturam sic accommodæ, non dico vt illas refutare non posses, sed vt denique non posses, suauissima illarum modulatione non deliniri, delectari, & ad, quamcumque perfectionis palæstram ducerent, alacriter & fidenter sequi.

Et verò, quo plaris id æstimes, vasto in illo mari, periclitantibus tecum adeò multis, nec dubium quin melioribus haud paucis, cur te sic ereptum fluctibus, illis derelictis voluit Deus? cur tam firmæ, facili, nobili, instructæ naui cõmittit, non cariosæ, non fatiscenti cuidam: vide quantam hæc omnia mentis gratitudinem, vocationis amorem reposcant.

Ad hæc vt in omni republica duo quædam sunt hominum genera, populare & plebeium vnum, ijs constans & conflatum, quibus nulli ad res excelsiores animi, sed sua sorte contenti quietè viuunt: alterum verò illorum, qui mentis celsitate superantè, maius aliquid, affectant, belli vel pacis artibus, præ cæteris inelarescere, sui que nominis gloriam rectè factis propagare contendunt. Ita, semotis quidem quæ dedeçant, sed simili quodam modo, duo beandorum hominum genera in caelesti regno futura crediderim; vnum eorū, qui nullo præ communi beatitudinis ratione, insigni honoris incremento donandi sunt, futuri tamen in illa republica ciues, vbi potentes, beati, gloriosi, filij Dei, sunt omnes: alterum eorum, quibus præterea singulares quædam & eximias coronas ab æterno seposuit Deus, futurumque est, vt ijs insigniti, quasi stellæ, vel quasi soles, in caelesti regno rutilent. Iam verò, cum his vtrisque ad suam beatitudinem pertingendi via quadam sit opus, & diuino conueniente præsidio: vtrisque decenti & illis apta vocatione Deus euocat. Et quidem prioribus, præter eam quæ Christianis omnibus est communis, vocationem ad fidem, & præcepta seruanda, existimo passim fieri (interdum enim ob commune bonum, vel emerfurum commodum aliter contingit) vt ad vitæ communis, & ab Euangelicis consilijs alienæ statum diuino impulsu agente, non vocentur propriè, impropriè tamen vocentur, & se eò vocatos, & suam illam esse vocationem, vulgò possint dicere, ad aliquam sui consolationem, & ad meliora incitationem. quod idèo fit, quia cum ad statum aliquem, vel naturam, vel consilio, vel exemplo feruntur, vel etiam de aliquo deligendo deliberant, nullos penitus ad perfectius vitæ institutum incitatus perferunt: & quamuis aliàs de castitate, de rerum omnium contentu præclare sentiant, & disserant; cum tamen in rem ventum est, serioque de se cogitant, exarscunt subito, videnturque densa caligine offundi menti tenebræ, cumque aliàs euolare, & longius prospicere non valeant, hærent in infimis, & proxima amplexantur. estque hoc iudicium neque infrequens, neque incertum in multis, vt quando ad alia non vocat Deus, in eo quod

humana-

humanum est se stabiliant; idque ex Dei voluntate saltem acquiescente, approbante, & nequaquam repugnante fieri credant: quod quando huic hominum generi damus, quod verum, & quod sit satis, concedi credo. Sed ne quã in errorem inducantur, necesse est, vt per diligentem caueant, ne dum licita, sed multis illicitis vicina, sectantur, vel voluptate illiciente, vel cupiditate præcipitante, id feligant quod abs æquo & recto transuersos abducat: nec enim satis esse debet, quod vitæ statui diuina voluntas non aduersetur, sed oportet etiam, vt vel consentiat, vel saltem ne dissentiat ceteris, quæ ad eius professionem requiruntur. quare primus in matrimonio error est, si inde ad perfectiora reuocat Deus; at, si non vocat, atque ita non dissentit, error tamen erit, si præcipiti consilio, si improbis moribus, voluptatis, diuitiarum causa vxor seligitur. atque ita vt licitus sit status eiusmodi, videndum ne quis incurrat vortex, vbi transuersum acta primò ratis, in imum deinde contorta deprimeretur.

At verò, longè præclariùs de te, deque illis quos ad perfectiora vocat, consultit Deus: vocatio tua non eius est generis, vt te relinquat infimis, & versantem terrena non aspernetur; ad nobiliora erigit, cælestisque gloriæ celsiori gradui destinatum, ad gloriosa certamina, æternaque coronas promerendas vocat, rerum omnium periturarum, imò creaturarum omnium, nisi si ad Deum duxerint, contemtionem menti inculpit, cunctisque te rebus eminentiorem, vni Deo, vna caritate, vnoque spiritu immergit: in hac tibi loquitur, te regit, fugienda, sequenda commonstrat, perpetuoque bonus adest Deus; quo duce, comite, defensore, omnis inimica cohors pauida diffugiet, in securitatem pericula, tristitia in iucunditatem, fatigatio in virum reparationem mutabitur. neque verò ad maiora virtutum incrementa, & spiritus delectamenta, prouehere desinet Deus, donec posita huius fragilis vitæ sarcina, post emensi stadij legitimum cursum, te Beatorum sedibus inserendum coronet. ô mirabilem vocationis dignitatem! ô energiam, à Deo, in Deum vsque, sine fine manantem! Velim igitur vt intentissimus, vt delicatissimus tibi sit tuæ vocationis, & amor, & sensus: in hac persuasissimum sit, animæ tuæ sitam esse salutem, hac spiritus tui contineri vitalia. quare nihil vniquam in animum admiseris quod vocationi tuæ non dico aduersum, sed ne diuersum quidem esse possit; si quid eam impetens aliunde inferpere, aut suaderi videris, id verò protinus execrans longiùs expellito, exclamato; Inueni quam diligit anima mea vocationem, nec dimittam eam. Bona hæc mansio, bonum est nos hîc esse: hîc habitabo, quoniam elegi eam. Quis det mihi, vt sit hæc requies mea in sæculum sæculi? Si oblitus fuero tui, Societas Iesu, obliuioni detur dextera mea: diripiant alieni labores meos, si conuersus fuero retrorsum, lbo, perfringam, & in Domino sperans non infirmabor.

Quamuis autem amorem vocationis vix putem posse esse nimium, quando vnicuique, verè, & nobilissima hac vocatione vocato, est vena vitæ, iugis bonorum fons, gratiarum promuscondus, arx munitissima virtutum, scala cæli,

æternæ felicitatis artha, securaq; cælestis hereditatis feneratio; ad eò ut iustissimum sit, quàm possis latissimè, in ea diligenda, sinum amoris expandere, in exornanda & defensiva, vires omnes & industriam effundere: sic tamen eam capio diligi, suspici, collaudari, ut ne de cuiusquàm status alterius laudibus detractum eas: laus illa nequaquàm placet, quæ alterius detractio, vel imminutione sortescit. Tuam ipse conditionem lauda, illi totus acquiesce, nemo arguet, inuidebit nemo; at si ceteris præfers, nescio quid superbum & arrogans redolet; omninoque, ut quod lenissimum est dicam, temerarium est: tua tibi placeant, alios quoque suis delectari ne prohibe; quid in alienas domos inuolas, eorum abdita scrutaris, hæc minùs, illa magis commoda, facilis arbitrator enuncias? & verò, nonne planè inconsequens est, ut qui hominem homini conferre non auderes (quis enim interna dignoscit?) statum statui, Religionem Religioni, quod longè intricatius est, præferre audeas? Canon Apostolicus ille tibi sit norma: quid enim: quærebarur, an seruitutis, an libertatis conditio melior esset? at Apostolus, *Vnusquisque in qua vocatione vocatus est, in ea permaneat.* — *Preterea redempti estis, nolite fieri serui hominum. Vnusquisque in quo vocatus est, fratres, in hoc permaneat apud Deum.* Idemque alio loco; *Is qui manducat, non manducantem non spernat; & qui non manducat, manducantem non iudicet.* — *Tu quis es qui iudicas alienum seruum? Domino suo stat aut cadit.* — *Nemo nostrum sibi vivit, & nemo sibi moritur. Sive enim vivimus, Domino vivimus: sive morimur, Domino morimur.* — *Tu autem quare iudicas fratrem tuum, aut tu quare spernis fratrem tuum? Omnes enim stabimus ante tribunal Christi. cur tempore non suo, cur Deo soli conveniens iudicium usurpamus? Hoc est caritatis, hoc modestiæ proprium, aliorum laude lætari, de suis rebus modicè sentire, parcè loqui, ubi propriè priuatimque nos tangimur: at quia instituti nostri laus, non est nostra, sed beneficium est nobis collatum, tam decet illud verbis extollere, quàm solet accepti beneficii recordatio, & amplificatio quasi grati animi indicium comprobati. Cavendum ergo id vnum, ne minùs honorificè de ceteris loquendo, tuum illud institutum in invidiam voces; immeritò, fructu nullo, nonnumquam & damno maximo, si videlicet læditur caritas, & alienationes gignuntur animorum.*

His igitur ommissis, prudentiùs alia vocationis amandæ firmamenta frequentabis, crebram videlicet bonorum, quæ ab illa præstantur, considerationem & commemorationem; eorum qui in sæculo degant commiserationem; ferventem vanarum & relictarum rerum contemtionem; obedientiæ, caritatis & Religiosarum functionum exercitationem alacrem; ac denique, ex imo cordis affectu, sæpè fufam, ob vocationis beneficium, gratiarum actionem. Sed iam nobis claudendum est hoc caput, & ad alia, quæ tamen hinc consequantur, transfundendum.